

изключващ всякакво съмнение начин, че върховната публична власт в страната принадлежи напълно и изцяло на целокупната нация и че не може да принадлежи освен само ней, защото народният суверенитет е неделимо, неотчуждаемо и непогасимо право на един народ да си бъде сам господар, да разполага сам със съдбините си*). Върху базата на този принцип се създадоха редица най-демократически политически институти, като всеобщо равно изборно право, еднокамарна законодателна система, политическа отговорност на министрите пред представителното събрание и др., които в своята съвокупност дадоха на страната едно конституционно-парламентарно управление, каквото имаха най-демократическите и най-напреднали народи на Европа. Без съмнение, ролята, която тази конституция отреждаше на държавния наследствен глава, не беше от най-незначителните. Без да притежава върховната суверенна власт, той трябваше да бъде нейния най-висш орган, в чиито ръце се съсредоточава упражнението на атрибутите на тази власт, а именно: на изпълнителната власт — чрез министрите, на законодателната — направо и ведно със законодателното събрание и на съдебната — чрез съдебните места и лица. Но начинът, по който тия три власти се упражняват при конституционно-парламентарното управление, едно от условията на което е тяхното разграничение, ако не пълно разделяне, изключва напълно тяхното безконтролно,

*) Това ясно и категорично положение на нашата конституция е било не веднаж оспорвано от отделни лица и партийки, които за своето съществуване са черпили сила във всеилието на короната. Това опасно заблуждение се мъчеше да насажда и органът на „младо-либералната“ партия на г. Йончев в „Св. слово“, но добър отговор на времето му даде г. Д-р Киров в сп. „Демократически преглед“.